

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 24

ΝΕΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἡ προκήρυξις ἐκλογῶν καὶ ἡ προσεχὴς συγκρότησις Συντακτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως παρέχει νέαν εὐκαιρίαν πρὸς ἀναθεώρησιν τῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας Συνταγματικῶν διατάξεων καὶ σαφεστέραν διατύπωσιν τῶν κανονικῶν σχέσεων τῆς Πολιτείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι ἀναντίρρητον τὸ γεγονός ὅτι αἱ ἐν τῷ πρώτῳ Συντάγματι τοῦ 1844 τεθεῖσαι καὶ ἐπαναληφθεῖσαι κατὰ τὰς ἐφεξῆς ἀναθεωρήσεις αὐτοῦ διατάξεις, σκοπὸν εἶχον τὴν κατάργησιν τοῦ ἀτυχοῦς περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ 1833, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀφαιτηρία τῆς ἀνωμάλου πορείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Ἀλλά, δυστυχῶς, κατὰ προφανῆ παράβασιν τοῦ Συντάγματος, ἐξεδόθησαν τῷ 1852 οἱ ἔκτοτε ἰσχύσαντες περὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμοι, ὧν αἱ διατάξεις ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τοῦ Ν. Δ. τοῦ 1833. Ὁρθῶς δὲ πολλάκις, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισημοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, κατὰ τὴν τελευταίαν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἐλέχθη, ὅτι ἂν ὑπάρχουσιν ἐν Ἑλλάδι ἀντισυνταγματικοὶ νόμοι, οὗτοι εἶναι οἱ περὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμοι. Οὐδεὶς εὐσυνειδήτως καὶ εἰλικρινῶς μελετῶν τοὺς εἰρημένους νόμους δύναται ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀντισυνταγματικότητά αὐτῶν.

Οἱ νόμοι οὗτοι καθιέρωσαν πολιτειοκρατικὰς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, διότι ἐξήρτησαν τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῆς Πολιτείας καὶ κατήργησαν τὴν αὐτοτέλειαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐνῶ τὸ Σύνταγμα θεσπίζει ἀπλῶς τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνωρίζει τὸ ἀπόλυτον κύρος τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ κανόνες καὶ αἱ παραδόσεις ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν ἰδιαιτέρον Συνταγματικὸν χάρτην τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεξάρτητον

τοῦ πολιτικοῦ Συνταγματικοῦ χάρτου, ἐπομένως καὶ κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ τελευταίου τούτου, τὸ κύρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συνταγματικοῦ χάρτου ὑφίσταται καθ' ἑαυτό, μὴ ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος. Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτου, ἀποτελοῦσα ἰδιαιτέρον καὶ αὐτοτελῆ ὀργανισμόν, διακρίνεται τῆς Πολιτείας, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι κεχωρισμένη ἀπ' αὐτῆς, οὐδὲ ξένη πρὸς αὐτήν, ὅθεν πρέπει ν' αὐτοδιοικῆται, συνεχομένη πρὸς τὸ Κράτος μόνον διὰ τῆς ἐποπτείας αὐτοῦ. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δέον ν' ἀνήκη καὶ ἐλευθέρως ὑπ' αὐτῆς ν' ἀσκήται ἡ διοικητικὴ, πᾶσα ἱερατικὴ καὶ δικαστικὴ ἐξουσία, πᾶσα καθόλου ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ κύκλῳ ἐνέργεια, χωρὶς βεβαίως νὰ προσκρούῃ αὕτη εἰς τοὺς κειμένους νόμους τῆς Πολιτείας κατὰ τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὸν πολιτικὸν κύκλον. Ταῦτοχρόνως αἱ ἐνέργειαι τῆς Πολιτείας καὶ οἱ νόμοι αὐτῆς κατὰ τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν κύκλον δὲν δύνανται, κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ κατὰ τὸ γράμμα τῶν Συνταγματικῶν περὶ Ἐκκλησίας διατάξεων, νὰ προσβάλλωσι τὸ κύρος τῶν κανόνων καὶ νὰ καταργήσωσιν αὐτούς.

Δυστυχῶς ἐν τῇ πράξει συμβαίνει ὅπως τὸ ἀντίθετον πρὸς τὰς Συνταγματικὰς διατάξεις, ἐπειδὴ δὲν λέγεται ἐν αὐταῖς ρητῶς ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὸ Κράτος νὰ ἐπεμβαίη εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως τοιαύτης ρητῆς ἀπαγορεύσεως τὸ Κράτος ἐπεμβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπισκόπων, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς διοικούσης Συνόδου, ἧς τὰς συνεδρίας παρακολουθεῖ δι' εἰδικοῦ Ἐπιτρόπου, ἐνῶ πᾶσα καθόλου ἀπόφασις τῆς Συνόδου τὸ κύρος αὐτῆς προσλαμβάνει ἐκ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Κράτους. Τὸ Κράτος νομοθετεῖ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ τῆς γνώμης τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, καὶ διαθέτει κατὰ βούλησιν τὰ κατ' αὐτήν.

Εἰς αὐτὸ νομίζει ὅτι ἀπόκειται καὶ περὶ τῆς μορφώσεως ἐπὶ τοῦ Κλήρου ν' ἀποφασίσῃ καὶ περὶ τοῦ καταρτισμοῦ αὐτοῦ νὰ κρίνῃ, μηδὲν ἀπολύτως συνεισφέρον, ἀλλὰ μᾶλλον λαμβάνον παρὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ καταλαμβάνον τὴν περιουσίαν αὐτῆς διὰ διαφόρους σκοπούς. Ὡς βαίνουσι δὲ τὰ πράγματα, ἐὰν μὴ ἀνακοπῇ ἡ δημοτικὴ τάσις, ἡ Ἐκκλησία μετὰ τινα ἔτη θὰ στερηθῇ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως, διότι τὰ μέσα ταῦτα ὁσημέραι ἐλαττοῦνται. Τὸ Κράτος ἔχει τὴν πρωτοβουλίαν πάσης διοικητικῆς κινήσεως καὶ πάσης ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἣν, δυστυχῶς, κατέχεται ὑπ' ἀνεξηγήτου τιγὸς δυσπιστίας. Ἐξ ἐνενηκονταετῶν δὲ πείρας εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι οὐδέποτε τὸ Κράτος θὰ θελήσῃ νὰ βελτιώσῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας, διότι δὲν ἐκτιμᾷ προσηκόντως αὐτὴν ὡς πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν παράγοντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὡς ὄργανισμὸν θεοκαθίδρυτον, στηριζόμενον ἐπὶ ἱερῶν καὶ ἀπαράβιτων θεσμῶν. Κατὰ τὸ ἐνενηκονταετῶν διάστημα τῆς ἱστορίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐδέποτε ἠθέλησε τὸ Κράτος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὴν ὅπως βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ Κλήρου, νὰ ἰδρῦσῃ ἔστω καὶ μίαν Σχολὴν πρὸς μόρφωσιν αὐτοῦ, λόγου ἀξίαν, νὰ κινήθῃ ἐλευθέρως, διὰ τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, ἐπὶ καθαρῶς ἐκκλησιαστικοῦ ἐδάφους. Ὑπῆρξε μάλιστα θλιβερὰ περίπτωσις, καθ' ἣν καὶ ἐπέταξεν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, συνελθοῦσάν πρὸς περιφρούρησιν τῆς διαρπαζομένης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Τὰ πάντα ἀνασυνετάχθησαν καὶ ἀνεδημιουργήθησαν ἐν τῷ Κράτει, ἀλλὰ μένουσιν ἀμετάβλητοι οἱ ἀπηρχαιωμένοι περὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμοι! Κρίνομεν δὲ περιττὸν ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα τ' ἀποτελέσματα τοῦ δυνάμει τῶν νόμων τούτων κρατοῦντος πολιτικοκρατικοῦ συστήματος, ἐπιβλαβοῦς ὄντος, ὡς πολλάκις ἀπεδείχθη, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν Πολιτείαν.

Εἶναι ὁμως προφανέστατον, ὅτι τοιοῦτο σύστημα καταδικασθὲν, ἐν τῇ συνειδήσει πάντων, δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἰσχυρὸν καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ Ἐκκλησία εἰς ἑαυτήν. Ἡ δὲ προσεχὴς Συντακτικὴ Συνέλευσις παρουσιάζει νέαν σπουδαιοτάτην καὶ ἴσως μοναδικὴν εὐκαιρίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

Ἄριθ. Πρωτ. 3372 Ἐν Ἀθήναις τῆ 5 Νοεμβρίου 1923.
Διακ. 525

Καθῆκον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἀδιάλειπτον πρὸς τοὺς πιστοὺς κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἰδίως δὲ τὸ κήρυγμα τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐν τοῖς πονηροῖς τούτοις χρόνοις, καθ' οὓς, δυστυχῶς, ἐκλείπει μὲν ἡ ἀγάπη, ἐφυγαδευθὴ δὲ ἡ εἰρήνη. Ὅθεν θεομὴν καὶ διηνεκὴ τὴν δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ἀπευθύνοντες, ἅς μὴ παύσωμεν παρακινούντες καὶ νουθετοῦντες τὸν λαὸν καὶ διδάσκοντες αὐτὸν τὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ τὰ τῆς εἰρήνης σωτήρια τοῦ Εὐαγγελίου διδάγματα.

Καὶ πάντες μὲν οἱ εὐλαβεστάτοι ἱερεῖς, ἴδια δὲ οἱ διακονοῦντες τῷ θεῷ κηρύγματι, ἅς ὑπομνήσωσιν ἐν ταῖς διδασκαίαις αὐτῶν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: «Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτὴν ἐρημοῦται καὶ πᾶσα πόλις καὶ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτὴν οὐ σταθήσεται» (Ματθ. 12,25). Δέον νὰ τονισθῇ ὅτι εἰς τῶν σπουδαιοτέρων σκοπῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν πιστῶν ὁπαδῶν αὐτῆς ἐπικρατία τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἡ παρούσα κατάστασις τῆς δεσύτητος τῶν παθῶν, τοῦ μίσους, τῆς διχονοίας καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ ἐμβάλλει τὸν φόβον τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Κυρίου, ὅστις, ὡς ἀρχηγὸς τῆς εἰρήνης, ἦλθεν ὅπως εἰρηνεύσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Καταλλάξας τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐκήρυξε τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην, ὡς βᾶσιν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Κατὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ Ἄγγελοι ἤνεσαν τὸν Θεὸν λέγοντες «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. 2,14). Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐμακάρισε τοὺς εἰρηνοποιοὺς (Ματθ. 5,9) καὶ κατὰ τὰς ὑστάτας στιγμὰς πρὸ τοῦ ἐμοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους προέτρεψε μὲν τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτοῦ μαθητὰς εἰς εἰρήνην (Ἰωανν. 14,27), ἐδεήθη δὲ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ἵνα οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν ὧσι πάντοτε ἠνωμένοι (Ἰωανν. 17,12). Καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν, κατὰ τὴν πρώτην μετὰ τῶν μαθητῶν συνάντησιν, «εἰρήνη ὑμῖν» (Ἰωανν. 20,20) εἶπε πρὸς αὐτούς.

Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκες διαπρῦσοι ὑπῆρξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς ὑπομνησθῶσιν ἰδίως οἱ λόγοι τοῦ Ἀπ. Παύλου (Φιλιπ. 2,2 4,7 καὶ ἄλλα) ἐρμηνευόμενοι καὶ ἀναπτυσσόμενοι.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἅς προσαχθῶσι γεγονότα καὶ παραδείγματα ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πείρας, μαρτυροῦντα τὰ ἐκ τῆς εἰρήνης μέγιστα ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς διχονοίας ἀπερίγραπτα καὶ δυσεπαόρθωτα δεινά.

Ἄλλ' ἐπιμελῶς ὀφείλουσιν οἱ ἱεροκήρυκες ν' ἀποφεύγωσι πᾶσαν ἔστω καὶ δι' ἁπλῶν ὑπαινιγμῶν δικαιολογίαν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς πολιτικῆς μερίδος ἢ κατάκρισιν καὶ ἀποδοκιμασίαν ἄλλης μερίδος. Ὁ ἱερός ἄμβων πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως ξένος πρὸς τὰς πολιτικὰς μερίδας. Τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ Λόγου δέον νὰ διεξίγῃται, καθ' ὃν τρόπον διεξήγγεν αὐτὸ ὁ Ἄπ. Παῦλος, λέγων, «οὐ γὰρ ἔσμεν ὡς οἱ λοιποὶ καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εὐληκρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν» (2 Κορ. Β. 17). Ὁ ἱεροκήρυξ, δέον νὰ ἴσταται ὑπερῖνω πίστεως οἰασθήκατε πολιτικῆς ἢ ἄλλης τινὸς ἀποχωρήσεως. «οὐ γὰρ ἔστιν ἀναιταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης» (1 Κορ. 14,33).

Πᾶς δὲ μυσταγωγὸς τῶν θείων μυστηρίων καὶ διδάσκαλος τοῦ Θεοῦ Λόγου ἄς μὴ λησμονῇ ἐν οὐδεμιᾷ στιγμή, ὅτι εἶναι ἀντιπροσωπεύων τοῦ Θεοῦ, τοῦ Οὐρανοῦ πάντων Πατρὸς, ὑποχρεωμένος ἕξω καὶ λόγῳ εὐληκρινῶς νὰ κηρύττῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν, νὰ ἐκδηλοῖ τὸ θεῖον τῆς Ἐκκλησίας ἔργον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔργον εἰρήνης καὶ ἀγάπης, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀνάμιξιν εἰς ἕογα προκαλοῦντα διαιρέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ διχοστασίας. Ὅφείλει νὰ παρεμβεῖν μόνον ὡς ἀνάγκη παρίσταται ἀνάγκη ὡς ἄγγελος εἰρήνης καὶ διδάσκαλος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ὡς πατὴρ πάντων τῶν πιστῶν, «εἰρήνην πᾶσιν» ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπευχόμενος καὶ «εἰρήνην εὐαγγελιζόμενος», τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης πάντοτε ἐπιδιώκων (Ρωμ. 14,19).

Ταῦτα πατρικῶς συνιστῶντες, παρὰ πάντων τῶν εὐλαβεστατων ἱερέων, ξεχωριστῶς δὲ τῶν κηρύνων τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν πρὸς αὐτὰ πλήρη συμμόρφωσιν ἀξιούμεν.

Ὁ δὲ «Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» Ἀμὴν. (Ρωμ. 15,33).

† Ο ΑΘΗΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΣΤΩΜΕΝ

Ὁ ἐπιμελής παρατηρητὴς τῆς σημερινῆς κοινωνίας μετὰ φρίκης βλέπει καὶ ἀντιλαμβάνεται, εἰς ὁποῖαν ἀποσύνθεσιν χωροῦμεν. Πάντες οἱ κλάδοι, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶναι ἀνδράποδα τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Τὸ πλεῖστον τῶν χριστιανῶν μόνον τὸ ὑψηλὸν ἄνομα φέρει. Οὐδὲν ὑγιὲς ὑπάρχει εἰς τὴν ἠθικὴν. Τὰ θέατρα ἀγωνίζονται ποῖον περισσότερον νὰ ἐκφρασίῃ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ὅπως καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πρότερον θιασῶνται ἀνομολογοῦσιν. Αἱ ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι λόγῳ τῆς καταπληκτικῆς κυκλοφορίας ἠδύναντο νὰ διαφωτίσωσι τὸν λαὸν περὶ τοῦ ἀληθοῦς συμφέροντος του, ἀξύνουσι τὰ πολιτικὰ πάθη σπεύρουσαι τὴν διχόνοιαν εἰς τὸν λαόν, καὶ διὰ τῶν ἀνηθικῶν μυθιστορημάτων αὐτῶν δηλητηριάζουσι τὴν κοινωνίαν. Ἐπὶ πλέον δὲ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν πλήθος περιοδικῶν καὶ ρυπαρογραφήματων, ὅχι πλέον ἀσέμνων, ἀλλ' ἀπόχημα ἀνηθικῶν σκορπίζεται εἰς τὴν δύσμοιρον Ἑλλάδα. Τὸ δὲ λυπηρὸν, αἱ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουσαν, ἀν' ἐπύουσαν πραγματικῶς τὴν ἠθικὴν

ἀξιοπρέπειαν, νὰ προλάβωσι παντὶ σθένει τὴν βρωμερὰν αὐτὴν τροφήν, ἢ ὁποῖα ἀφθύως δίδεται εἰς τὸν λαόν, ἢ οὐδόλως προσέχουσιν, ἢ κινεῖται κατὰ τρόπον ὥστε μᾶλλον νὰ ἀποθρασύνωσι τὴν κακίαν. Καὶ ἐν ᾧ οἱ κλέπται, οἱ ἄρπαγες, οἱ καταχρασταὶ συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται, οἱ ἐκμαυλιστὰὶ τῆς ἀνηθικότητος, οἱ πνευματικοὶ διαφθορεῖς, οἱ ἀνατροπεῖς τῆς ἀρετῆς, οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ παντὸς ἐγκλήματος, οἱ ὑπονομεῦνται τῆς κρατικῆς ὑποστάσεως καὶ ἐπίβουλοι τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας ἀφήνονται ἐλεύθεροι διὰ νὰ ἐκτελώσω ἐλευθέρως τὸ ἔργον τῶν, τὸ ἔργον τῆς ἐκφασίσεως, τῆς ποδοπατήσεως τῶν χαρακτήρων, τῆς καταστροφῆς, τῆς ἀποσύνθεσεως. Καὶ ἐν ᾧ καθ' ἐκάστην ἐγείρονται φωναὶ ἀποδοκιμασίας, ἀκούονται ἀναφωνήσεις πόνου, ἐν τούτοις οὐδεὶς θέλει μὲ ἀνταρτησῶν νὰ ἀναλάβῃ οὐσιαστικῶς τὸν περιορισμὸν τοῦ κακοῦ. Καὶ ὅμως τὰ πράγματα ἀφήνονσι διάφορον φωνὴν καὶ μᾶς ἐξορκίζουσιν, ὅτι, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα κοινωνία ἀνθρώπων, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ λεγώμεθα Ἕλληνες, ἐὰν συναισθανώμεθα τὸν ὑψηλὸν τίτλον τοῦ Χριστιανοῦ, ὀφείλομεν πλέον νὰ σταματήσωμεν τὴν κακίαν καὶ εἰς τὰ ἄτομά μας, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Διότι ἡ κυρία αἰτία τῆς ὀλοῦν χωρούσης εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν κοινωνίας εἴμεθα ἡμεῖς ἴδιοι. Καὶ εἴμεθα, διότι ἕκαστος αἰτιᾶται τὸν ἄλλον, ρίπτει τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς ἄρχοντας, πλουσίους, ἐργάτας, τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅμως οὐδέποτε ἐξετάζει ὅτι καὶ αὐτὸς συντελεῖ πρὸς τὴν καταστροφήν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἐὰν ἕκαστος ποιῇ ὅπως τὸ ἔθνος, ζητῇ νὰ καλυτερεύσῃ ἢ κοινωνία, θέλῃ νὰ ἐπικρατήσῃ ἢ ἀρετῇ, ὀφείλει ἀπαρεγκλίτως νὰ διορθώσῃ ἑαυτὸν. Ἐχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῇ, νὰ περιορίσῃ τὰς κακὰς του συνηθείας, νὰ καταστήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τίμιον εἰς τὰς συναλλαγὰς, εὐσυνείδητον εἰς τὰς σχέσεις, δικαίον εἰς τὰς κρίσεις, πρόθυμον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ἐνθερμον ὑποστηρικτὴν τοῦ καλοῦ, ὁποθευδήποτε καὶ ἂν προέρχεται τοῦτο. Ἀκόμη δὲ νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῶν καλῶν ἰδεῶν, νὰ μὴ παύῃ νὰ τοιζῇ ὅτι πρέπει νὰ διορθωθῶμεν ὅλοι, καὶ ὁ βίος μας ὀφείλει νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου. Θὰ ἀκούσῃ περιφρονητικούς λόγους. Θὰ θεωρηθῇ ὀπισθοδρομικός. Θὰ νομισθῇ φανατικός Χριστιανός. Ἐν τούτοις αὐτὸς οὐδόλως νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ ταῦτα, ἀλλὰ νὰ χωρήσῃ μὲ θάρρος εἰς τὸ ἔργον, ἀδιακόπως ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, ὅτι ἐργάζεται νὰ σώσῃ τοὺς ὁμοεθνεῖς του ἀπὸ τὴν ἀβυσσον, εἰς τὴν ὁποῖαν φέρονται, καὶ ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀδηγοῦνται.

Ἀλλὰ διὰ νὰ διορθώσῃ τις ἑαυτὸν καὶ νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῆς ἠθικῆς, εἶνε ἀνάγκη πρῶτος αὐτὸς νὰ θερμάνῃ τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὴν ζωογόμον διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ αἰσθανθῇ αὐτὸς πρῶτος τὴν γλυκύτητα, τὴν ὁποῖαν δίδει ἡ χριστιανικὴ ζωὴ. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θείου νόμου εἶναι ἐκείνη, ἢ ὁποῖα θὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀρετὴν καὶ ἀνταρτησῶν. Ἡ ἀρετὴ θὰ εἶναι τὸ οὐσιώδες μέσον, τὸ ὁποῖον ἀπαρατηρήτως, πλὴν σταθερῶς, θὰ φέρῃ τὴν

ανακαίνισιν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἐμπρός, λοιπόν. Ἄς ἐργασθῶμεν νὰ παύσῃ ἡ ἰδική μας ἀμαρτωλὴ ζωὴ, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ περιορισθῇ ἡ ὑλιστικὴ ζωὴ εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ οὕτω ὄχι μόνον θὰ σταματήσωμεν τὴν σῆψιν εἰς τὴν ὁποίαν γοργῶ τῷ βῆμῳ φερόμεθα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν νὰ ἀναβλαστήσῃ νέα ζωὴ, ζωὴ ἠθικῆς ἀναβιώσεως, χριστιανικῆς προόδου καὶ ἔθνικῆς σταδιοδρομίας. Ὁ ἐλιμερινὸς, ὁ πονῶν, ἄς θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰς ἀνακαινιαστικὰς ταύτας ἀληθείας.

Σ. Γ. Α.

Κ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν προπαραελθοῦσαν Τετάρτην ἐτελεύτησε τὸν βίον οὐχὶ ὄλωε ἀδοεῆτως ὁ Κωνσταντῖνος Ν. Παπαμιχαλόπουλος. Πρὸ πολλοῦ πάσχων ἐξ ὀδυνῆρας νόσου, εἶχεν ἀποσυρθῆ τῆς ἐνεργοῦ δρᾶσεως, ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Κνωσοῦ ἐρημητήριόν του ἦτο κέντρον ζωηροτάτης κινήσεως λογίων καὶ πάσης τάξεως ἀνδρῶν, ἐν οἷς δὲν ἦσαν σπάνιοι οἱ κληρικοί. Ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ λαβὼν τὸν λόγον λίαν δικαίως εἶπεν, ὅτι διὰ τοῦ θαυμάτου τοῦ Κωνσταντίνου Παπαμιχαλοπούλου ἐξέλιπεν ὄλωε ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ. Διότι ὁ Παπαμιχαλόπουλος δὲν περιώρισε τὴν δρᾶσίν του ἐν Ἑλλάδι ὡς Ἵππουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Νομάρχης καὶ Βουλευτῆς, ὡς ἰδρυτῆς καὶ Πρόεδρος πλείστον κοινωφελῶν Σωματείων καὶ Ἐταιρειῶν, ἀλλ' ἐπεξέτεινεν αὐτὴν εἰς σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμόν, αὐτοπροσώπως γνωρίσας αὐτὸν δι' ἄλληπαλλῶν περιουσιῶν καὶ καταστάσεως γνωστῶν διὰ σπουδαιοτάτων δημοσιευμάτων. Τὸ πένθος τῶν ἐν Ἑλλάδι συγγενῶν καὶ γνωρίμων του θὰ συμμερισθῶσι μυριάδες Ἑλλήνων ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν διασποράν καί, ὡς εἶπεν ὁ Μητροπολίτης, ἀπὸ τῶν κορυφῶν ἔτι τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ἀφ' ὧν προσσηχῆθη ὁ Παπαμιχαλόπουλος, θ' ἀναπεμφθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ δεήσεις. Ὁ Παπαμιχαλόπουλος, προσωπικότης ὄλωε ἐκλεκτῆ, λόγῳ εὐρείας μορφώσεως, πολλῆς χρηστότητος καὶ δραστηριότητος, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλιγίστων δυστυχῶς, πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἔνεκα βαθυτάτου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἠγάπησαν καὶ ὑπερήσπισαν τὴν Ἐκκλησίαν. Σπανίως Ἑλληὴν πολιτικὸς ὑψώσεν ἐν τῇ Βουλῇ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὃν τρόπον ἔπραξε τοῦτο ὁ ἀείμνηστος Παπαμιχαλόπουλος. Πρῶτον ὧν εὐφραδέστατος ὑπῆρξεν ἅμα καὶ συγγραφεὺς δοκιμώτατος. Ἀπέθανε δὲ συγγράφων ὄλωε πρωτόπυτον πραγματείαν περὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὄρους Σινᾶ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἐν θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν παίζονται κατ' αὐτὰς — ἀλλὰ καὶ πότε δὲν ἐπαίζοντο; — ἔργα θεατρικὰ, περὶ ὧν ἐν τοῖς προγράμμασί των ρητῶς ἀναγράφεται ὅτι εἶνε «αὐτοτηρῶς ἀκατάλληλα διὰ κυρίας». Καὶ αἱ μὲν σεβόμεναι ἑαυτὰς καὶ τὸν κόσμον κυρίαὶ δὲν με-

ταβαίνουν εἰς τὰ «ἔργα» ταῦτα· θεῶνται ὁμῶς μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου μείρακες καὶ κοράσια εἴτε μόνοι, εἴτε καὶ μετὰ συνοδῶν. Τὸ Κράτος δὲν ἐμερίμνησε περὶ ἀστυνομίας ἠθῶν. Ἐπὶ τὴν αἰγίδα τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ἢ θεατρικῆ «τέχνης» στέλλει ἐς κόρακας καὶ σεμνότητα καὶ ἠθικὴν καὶ ὀργιάζει δημοσίᾳ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπάρχουν καὶ γονεῖς ἔχοντες «προηγμένας» ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς. Μόνον ὅταν ὡς ἀπὸ τέλεσμα ἐπακολουθήσῃ τὸ ἐγκλημα, ὑψοῦμεν φωνὴν καὶ δῆθεν κινουόμεθα. Ἀλλὰ μᾶς καταλαμβάνει καὶ πάλιν ἡ χαύνωσις.

§§ Ἐν ἀμερικανικαῖς ἐφημερίσιν ἀναγινώσκουμεν ἐπίοτε εἰδήσεις περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ «Δικαστηρίου τῶν ἀργουχόλων παιδίων» καταδικῆς εἰς γενναῖον πρόστιμον καὶ φυλάκισιν γονέων, μὴ δυνηθέντων νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἐκ τῶν σχολείων ἀπουσίαν τῶν τέκνων των. Ἐὰν καὶ ἐνταῦθα ἐλειτούργουν οἱ ἀμερικανικοὶ νόμοι, πόσοι ἀρὰ γε Ἑλληνες γονεῖς θὰ εὐρίσκοντο ἐγκάθειρκοι;

§§ Ἀνέγνωμεν, ὅτι ἀφίκοντο εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς Ἰταλοὶ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως ὅπως ὑπὸ τύπον δωρεᾶς πρὸς τοὺς πρόσφυγας ρίψωσι κατὰ πρόσωπόν των ψιχία τινὰ ἐκ τοῦ τεραστίου χρηματικοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐξεβίασαν ὡς ἀποζημίωσιν παρὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἀναμένομεν νὰ μάθωμεν πῶς ἐδέχθησαν αὐτοὺς οἱ πρόσφυγες, τίνας ἐντυπώσεις ἀπεκόμισαν οἱ πρωτότυποι ἐλεήμονες, καὶ ποῦ διέθεσαν τὰ κομζόμενα χρήματα.

§§ Ὁ Σεβ. ἐν Εὐρώπῃ Ἐξάρχος τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας, ἀπερχόμενος ἐξ Ἀμερικῆς, δι' Ἐγκυκλίον αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκεῖ Κλῆρον καὶ λαὸν ἀπηύθυνε πατρικῆς παραωέσεως περὶ ἀγάπης καὶ ὁμονοίας. Οὐδέποτε ἀπηυθύνθησαν ἐπικαιρότερα συμβουλαὶ πρὸς ποιμνιον ἐν τιμῇ μὲν καὶ τάσει φιλοπροόδῳ τὸν ἀργαλέον τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμίας ἐργασίας ἀγῶνα ἀγωνιζόμενον ἐν τῇ ξένη, συχνότατα δὲ ὀχλούμενον ὑπὸ ἐσωτερικῶν διχονοιῶν, μάλιστα δ' ἐπ' ἐσχάτων κατατρωγόμενον ὑπὸ τοῦ σάρακος τῶν πολιτικῶν διχογνωμιῶν. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ εὐσεβεῖς Ἑλληνες θὰ ἐνωτισθῶσι τὰς παρακλήσεις τοῦ ἱεράρχου, εἰς τὰς καθεστηκυίας δὲ παρ' αὐτοῖς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς ὑποτασσόμενοι ἐν εὐλαβείᾳ καὶ σεβασμῷ, ἀπερίσπαστοι θὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰ ἔργα των, τηροῦντες πρὸς ἀλλήλους, ἀνεξαρτήτως φρονημάτων καὶ αἰσθημάτων, τὸν σύνδεσμον τῆς ὁμονοίας καὶ εἰρνεύοντες πρὸς ἀλλήλους. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ δύναμις, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινὴ σωτηρία.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις Μητροπολιτικοῦ Γραφείου ἐν τῇ Ι. Μητροπόλει Γόρτυνος καὶ παρεκλήθη τὸ Ἵππουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀπαιτουμένου Β.Δ.

— Ἀνεκοινώθη τῷ Γεν. Ἐκκλησιαστ. Ταμείῳ ὁ διορισμὸς τοῦ Γαβριὴλ Μπούρα, ὡς προσωρινοῦ Ἡγουμένου, καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα Μπούρα, ὡς προσωρι-

νοῦ Συμβούλου, τῆς ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Γόρτυνος Ἱ. Μονῆς Ἁγίων Θεοδώρων.

— Ἀνεκρινώθη ὁ διορισμὸς τοῦ Νήφωνος Ἀνδρικοπούλου, ὡς προσωρινοῦ Συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Σπηλαίου, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος τοιοῦτου Νικηφόρου Τριανταφυλλοπούλου.

— Ἐνεκρίθη αἵτησις τοῦ ἐν ἀρχία ἱερέως Ἀθ. Παπαγεωργίου, ἐφημερίου Τρικάλων, περὶ ἀπονομῆς ἀπὸ Β. Χάριτος, καὶ παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ Β. Δ.

— Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ ἐν Ἄρτῃ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου, περὶ τῆς γενομένης διαρπαγῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου τῆς ἐφετηνῆς ἐσοδείας τῶν Ἱ. Μονῶν Κάτω Παναγίας καὶ Θεοτοκίου ὑπὸ τῶν περιοίκων καὶ τῆς γενομένης ταῖς Μοναῖς ταύταις ζημίας, ἀνερχομένης εἰς 200 χιλ. δραχ., ἀπεφασίσθη δὲ νὰ γένηται διαμαρτυρία τῷ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργεῖῳ διὰ τὴν τοιαύτην ἀθάίρητον καταπάτησιν.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν προχθὲς Πέμπτην μετὰ τὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ δοξολογίαν, ἐπὶ τῇ ἐπιτελείῳ τῆς ἀνακτήσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Μαναριώτατος Μητροπολίτης ἐπισκεφθεὶς εἰς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Γονατῆν, ἐποιήσατο πρὸς τε τὴν Ἐπανάστασιν καὶ τὴν Κυβέρνησιν θερμότητην ἐκκλησιῶν καὶ παρεκάλεσεν ὅπως πρὸς τοὺς δικαζομένους κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπὸ τῶν ἐκτάκτων Στρατοδικείων δειχθῇ πᾶσα ἐπιεικεία καὶ ἐκ παντὸς τρόπου ἀποφευχθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῶν τυχόν καταδικασθησομένων εἰς θάνατον, μεταβαλλομένης τῆς ποινῆς των. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, μετὰ συγμνησέως ἀκούσας τὰς πατροικὰς συστάσεις τοῦ Μητροπολίτου, ὑπεσχέθη ὅτι ἡ Ἐπανάστασις καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ πράξωσι πᾶν ὅ,τι δύνανται.

— Διωρίσθη προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ ἐνταῦθα Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἥλιου, ὁ αἰδὸς Παναγιώτης Σταμπόλας, τοῦ δὲ Ἱερ. Ναοῦ Ἁγ. Ἀποστόλων ὁ Ἀρχιμ. Διονύσιος Χατζηδημητρίου, Ἱεροδιάκονος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Μοναστηριακίου) ὁ Χριστοφόρος Δεσούπρης, τοῦ ἐν Πατησίοις Ἱερ. Ναοῦ τοῦ Ἐθαγγελιστοῦ Λουκᾶ ὁ Κωνσταντῖνος Κωνσταντινίδης, τοῦ Ἱερ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας ὁ Χρυσόστομος Κυκώτης, τοῦ δὲ Ἱερ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου (Ρέντη) ὁ Γερμανὸς Γκούμας.

— Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Συναίου κ. Πορφύριος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Μητροπολίτην ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐκφράζει τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ πρὸς τὰς ἐσχάτως γενομένας ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ γνωστὰς ἐνεργείας περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις, ἀνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως τοῦ Μακ. Μητροπολίτου, ἰδρύσεως Μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁρους Σινᾶ. «Ἡ γνώμη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, ἐπιλέγει, καὶ ἡ ἐντολή, ἣν ἔδωκε τῷ εἰρημένῳ πληρεξουσίῳ διὰ τῶν ἀπὸ 15 Μαΐου καὶ 6 Ἰουνίου δύο πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῶν καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου πληρεξουσίου, ἐγγράφου, ἦτο καὶ εἶναι νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ γεγνημένον πρὸς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Μονὴν ἀδικήμα ὑπὸ τοῦ Δήμου διὰ τῆς ἀρπαγῆς

ὅπ' αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης καὶ νὰ ἐπανορθωθῇ τοῦτο διὰ τῆς παροχῆς ἀναλόγου ἀποζημιώσεως, ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ἐπανάκτησιν Μετοχίου ἡμῶν ἐν Ἀθήναις, ἐγράφομεν αὐτῷ ὅτι ἤθελε γίνῃ δευτέρα σκέψις. Ὁ πληρεξούσιος λοιπὸν ἡμῶν κακῶς ἐχρήσατο καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ἐντολῇ καὶ ἐπετιμήσαμεν αὐτῷ καὶ ἤραμεν ἤδη ταύτην ἀπ' αὐτοῦ, σκεδόμεν δὲ νὰ γνωρίσωμεν τοῦτο τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως καὶ ὅπως γνωσθῇ ἅπαξ ἔτι ὅτι ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονὴ τὸ ἐπ' αὐτῇ ἀσίποε ἐπεπόθησε τὸν σὺνδεσμὸν αὐτῆς μετὰ πασῶν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ἀγάπῃ, ἐν ἣ γινώσκονται πάντες ὅτι αὐτοῦ μαθηταὶ ἐσμέν».

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (4) κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ ὁ Μακ. Μητροπολίτης πρόλογησε τὴν Ἱδρυσὶν τμήματος τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν νέων τοῦ Πειραιῶς καὶ ὠμύλησεν διὰ μακρῶν πρὸς αὐτούς, ἐν μέσῳ πλήθους ἀκροατῶν.

— Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων ὁ Μακ. Μητροπολίτης ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς τὴν θείαν λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου.

— Οἱ κ. κ. Θωμόπουλος, Καραλής καὶ Καπράλος τοῦ «Σαντρέλ» τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀπέστειλαν εἰς τὸν Μακ. Μητροπολίτην δραχμὰς χιλίας (1000) εἰς μνήμην Ἐδσταθίου Λάμψα ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου θηλέων.

— Ἐπειδὴ, δυστυχῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα συνελήφθησαν καὶ τινες κληρικοί, ὁ Μακ. Μητροπολίτης μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐπιτύχῃ τῆς ἀμέσως ἀπολύσεως των ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχεν ὥστε νὰ μὴ κρατῶνται οὐτοὶ ἐν ταῖς κοιναῖς φυλακαῖς μετὰ τῶν λοιπῶν, ἀλλὰ νὰ παραδιδῶνται εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ ν' ἀποστέλλωνται εἰς τινα τῶν Μονῶν, μέχρι τῆς ἀπολύσεώς των.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 5 Νοεμβρίου ἡ ἐπιτοῦ Κηρύγματος Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε τὴν ὁργάνωσιν σειρᾶς διαλέξεων, δώδεκα τῶν ἀριθμῶν διὰ τὴν παροῦσαν πρώτην περίοδον, σχετικῆν πρὸς τὴν βελτίωσιν καὶ ἀποτελεσματικότητά τοῦ παρ' ἡμῖν ἱεροῦ κηρύγματος. Ἡμέρα ἐναρξέως τῆς σειρᾶς ταύτης ὁρίσθη ἡ 27 Νοεμβρίου, αἱ δὲ διαλέξεις θὰ ἐπακολουθῶσι κατὰ δεκαπενθήμερον, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 5-7 μ. μ. ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει κατὰ πρόγραμμα καταρτισθησόμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς. Δικαίωμα εἰσόδου θὰ ἔχωσι πάντες οἱ κηρύττοντες τὸν θεῖον λόγον καὶ οἱ προσλειψόμενοι πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο. Ἐκτὸς τῶν διαλέξεων τούτων ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν ὅπως πάντες οἱ κηρύττοντες τὸν θεῖον λόγον ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ συνέρχωνται εἰς ὀμιλητικὰς συσκέψεις καθ' ἐλάχιστην Παρασκευὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει καὶ ὥρα 5-7 μ. μ. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνεδρίαν παρίστατο καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Βυθουκωρεστῷ Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ἐθαγγελινίδης, ὅστις ἐνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τὰ περὶ τῆς ἐν Ρουμανίᾳ καταστάσεως τοῦ ἱεροῦ Κηρύγματος, ὁποσχεθεὶς ἕνα νὰ κρατῇ ἐνήμερον αὐτὴν σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκεί κίνησιν.

— Μετὰ σεμνοπρεποῦς μεγαλοπρεπείας ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἐν τῷ πανηγυρίζοντι

ναφ̄ τῆς Πολυκλιδικῆς Ἀθηνῶν. Ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης, μεταβάς εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ χοροστατήσας, ἐδίδαξε τὸ κατακλύζον τὸν ναὸν εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα, προβαλὼν ὡς παράδειγμα τὸν βίον τοῦ Ἁγίου, χάρις εἰς τὴν πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδλάθειαν ἀνηγγέρθη τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο Καθίδρυμα. Τὸν κατὰ τὴν ἐπομένην πανηγυρικὸν ἐξεφώγησεν ὁ ἱεροδ. Σπυρίδων Ἀλιβιζάτος, Γραμματεὺς τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΥΡΥΝΟΣ-ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως κ. Πολύκαρπος διήλθε τὸν τέως δῆμον Γόρτυνος, ἐδ-λογῶν δὲ τὸ ποίμνιον ἐδίδασκε τακτικῶς τὰ προσήκοντα. Ἐν Καρυταίνῃ ἐγένετο αὐτῷ λαμπρὰ ὑποδοχὴ καὶ αὐτόθι δ' ἱερουργήσας ἐδίδαξεν. Οἱ κάτοικοι προσ-ηνήχθησαν προθύμως νὰ δωρήσωσι τῷ Σ. Μητροπολίτῃ λαμπρὸν οἰκῆμα πρὸς παραμονὴν ἐν τῇ πόλει ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν τοῦ ἔτους διάστημα, καθ' ὅσον καὶ ὁ κατὰ τὸ 1852 χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Φιλόθεος παρέμενε πάντοτε ἐν Καρυταίνῃ καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας δὲ ὁ Χριστιανοπούλεως παρέμενε κατὰ τὸ θέρος ἐκεῖ. Ἡ Α. Σ. ὑπεσχέθη εἰς τὸν πρὸς ὕδρευσιν τῆς πόλεως σχηματισθέντα σύλλογον πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἡθικὴν ὑπο-στηρίξιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Οἱ Τοῦρκοι ἐπέβαλον ὅπως οἱ Μητροπολίται τιλο-φορῶνται καὶ ὑπογράφωσι τοὺς τίτλους τῶν Μητροπό-λεων τῶν κατὰ τὸν τουρκικὸν τύπον καὶ οὐχὶ ὡς μέχρι τοῦδε δι' ἑλληνικῶν ἐκφράσεων. Ὅπως ὁ Μητροπολί-της Καισαρείας θὰ τιλοφορῆται καὶ θὰ μνημονεύηται ὡς Μητροπολίτης Καΐσερη, ὁ Νικαίας ὡς Μητροπολί-της Ἰσνίκ, κ.ο.κ.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμένου. Πατριαρχείου συσκεφθεῖσα περὶ τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἐνέκρινεν ὅπως ἀπο-στείλωσι ψηφοδέλτια καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Φιλανδίας καὶ Ἑσθονίας, πρὸς οὓς καὶ θὰ σταλῆ ἡ σχετικὴ Ἐγκύ-κλιος.

— Ἐπίσης ἐνεκρίθη νὰ διαγραφῆ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Μητροπολίτας Ἐγκυκλίου ὁ ὅρος, καθ' ὃν ὁ ὑποδει-χθησόμενος ὑποψήφιος Μητροπολίτης δεῖν νὰ ἔχῃ ἑπταετὴ ὑπηρεσίαν.

— Καθ' ἣ ἀναγράφει ὁ τουρκικὸς τύπος, ἡ Κυβέρ-νησις ἠξίωσε παρὰ τῶν Πατριαρχείων ὅπως τὸν τεύθεν ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορῶν αὐτῶν ἐπικολ-λάται τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον χαρτύσημον. Τὰ Πατριαρχεῖα συνεμερφώθησαν πρὸς τὴν ἀξίωσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Κατ' ἀθθενιακὰς εἰς Ἀντιοχείας εἰδήσεις, ἡ Ἱσρα-ρχία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας συγκληθεῖσα τῇ 10ῃ τοῦ λήξαντος μηνὸς Ὀκτωβρίου ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Πα-τριάρχου Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίου ἐν τῇ μονῇ τοῦ Προφ. Ἡλιοῦ ἐν Χόνεϊρ τοῦ Λιβάνου, ἀπεφάνθη κατὰ πρῶτον τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Κων)πόλει συνελεσθέντος «Πανορθοδόξου Συνεδρίου», ἀνεκαίνοσα δὲ τὴν ἀπό-φανσιν αὐτῆς πρὸς τε τὸ Πατριαρχεῖον Κων)πόλεως καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας τὰς μὴ δεξαμένας τὴν προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησ. Ἡμερολογίου πρὸς τὸ πο-

λιτικόν οὕτω, κατὰ τὰ ἐκ Κύπρου φύλλα, τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας τηλεγράφημα τοῦ Μα-καρ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας ἔχει ὧδε :

«Συνδιασκεψάμενοι ἐν Ἱερᾷ Συνόδῳ ἀπεφασίσαμεν ἵνα ἀποκορούσωμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, ὡς καὶ τὰ σὸν αὐτῷ, ὃν ἐπίσης λαλῶνθασμένον, καὶ παραπέμφω-μεν τὴν συζήτησιν περὶ ἡμερολογίου καὶ περὶ τῶν ἄλ-λων ζητημάτων εἰς Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ἀρμοδίαν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐπιβεβαιούται ἐπισήμως, δυστυχῶς, ἡ ἐν ἄλλῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἀναγραφείσα εἰδήσις περὶ ἱεροσυ-λίας γενομένης ἐν τῷ ἐν Γεσθημανῇ ναφ̄ τῆς Κοιμή-σεως τῆς Θεοτόκου. Τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Νείας Σιών» Ἱεροσολύμων ἀναγράφει τὸ γεγονός ὡς ἑξῆς : «Τῇ 9ῃ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἱεροσολοὶ εἰσχωρήσαντες ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Γεσθη-μανῆς ἔκλεψαν ἐκ τοῦ διακόσμου αὐτοῦ τὰ ἑξῆς ἐκ τῶν ἀνηρόντων ἡμῶν α') εἰκόνα χρυσοκέντητον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, β') τοὺς στεφάνους τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ τὰς δύο ἀργυρὰς χεῖρας ἐκ τῆς εἰκόνης τῆς Πλατυτέρας, γ') θυμιατήριον καὶ ζέον ἀργυρᾶ, δ') δύο ἀργυρὰ κανδήλια ἐκ τοῦ Θεομητο-ρικοῦ Μνήματος καὶ ἐν σμυδάνιον. Ἐκ τῶν τοῖς Ἀρ-μενίοις ἀνηρόντων ἐκλάπησαν ἑννέα ἀργυρὰ κανδήλια καὶ ἐν σμυδάνιον, καὶ ἐκ τῶν τοῖς Συριοῖς ἀργυρὰ τινα καὶ μετάλλινα ἱερὰ σκεύη. Ἡ Ἱεροσουλία ἐγένετο γνωστὴ τῇ πρωίᾳ τῆς 9ης τοῦ μηνὸς (ἡμέρα Τετάρτη) ὅτε κληθεῖσα ἡ ἀστυνομία ἐπελήφθη ἀνακρίσεων. Οἱ κλέπται καὶ τὰ κλαπέντα δὲν ἀνεκαλύφθησαν εἰςέτι.»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ἀπασχολεῖ ἀπὸ τινος ζή-τημα διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῶν τε Θρόνων, τῶν Μονῶν καὶ τῶν ἐνοριακῶν ναῶν. Πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου καὶ καταρτισμὸν σχεδίου λύσεως αὐ-τοῦ κατηρτίσθη ἐπιτροπεία ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἣτις ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῆς, καθὰ ἀνα-γράφει ὁ Κυπριακὸς Τύπος, θὰ λάβῃ ὅσ' ὅψιν ἐκτός ἄλλων στοιχείων καὶ τοὺς καταστατικὰς χάρτας τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος, Βαλκανίων, Κων)πό-λεως, Αὐστρίας, ὡς καὶ τὰ περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Συνήλθεν ἐν Σιμπίῳ Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον, τοῦ ὁποῖου συμμετέσχον πολλοὶ ἀρχιερεῖς, ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι κληρικοί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Πολωνίας ἐκλάπη ἀπὸ τοῦ ἐν Γιένζο καθεδρικοῦ ναοῦ ἡ κάρα τοῦ Ἁγίου Βαϊτσέχου, φυλατ-τομένη ἐντοῦς χρυσῆς θήκης. ἀφιερῶθεισα δὲ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Πολωνίας Μπολεσλάβου τῷ 1113. Ἡ κλοπὴ αὕτη μεγίστην προκάλεσε παρὰ τῷ Πολωνικῷ λαφ̄ συγκίνησιν καθ' ὅσον τὸ κλαπὲν ἱερὸν λειψανὸν ἐτι-μάσο καὶ ὡς κερμήλιον ἐθνικόν, ὅτε τοῦ Ἁγίου Βαϊτσέ-χου ὑποστάτος τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῷ 10 αἰῶνι κατὰ τινα ἐπιδρομὴν τῶν Ρώσων εἰδωλολατρῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Καθ' ἣ ἐκ τοῦ ἀμερικ. Τύπου πληροφοροῦμεθα, ὁ Σεβ. Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος Μητροπολίτης Θουατείρων

κ. Γερμανός επανακάμπτων μετά την εκπλήρωσιν τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἀποστολῆς εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ ἔδραν τῆς Ἐξαρχίας αὐτοῦ, ἀπέλυσεν Ἐγκύκλιον πρὸς τὸν ἐλληρικὸν κλῆρον καὶ λαὸν τῆς Ἀμερικῆς, ἐν ᾧ, ἀνασκοπῶν τὰ τῆς ἐπιτελεσθείσης προσφάτως ὁργανώσεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας, καλεῖ πάντας, ἵνα προθύμῳ γνῶμῃ καὶ διαθέσει ἀποδαχθέντες καὶ ἀναγνωρίζοντες τὰ γενόμενα, τὴν προσήκουσαν ἀγάπην καὶ εὐπειθειαν ἀποδείξωσι πρὸς τὴν ἡδὴ λειτούργουσαν ἐν Ἀμερικῇ Ἱερὰν Σύνοδον. Ἐν τῇ αὐτῇ Ἐγκυκλίῳ ποιεῖται πρὸς πάντας ἑλληρικὴν ὅπως παύσωσιν ἐπιστάγοντας εἰς τὸν ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας περιθάλον τὰς πολιτικὰς αὐτῶν ἀντιλήψεις καὶ διαφοράς. Εἰδικότερον συνιστᾷ εἰς τοὺς διεσταμένους κληρικούς νὰ προσέλθωσι πρὸς τὴν μόνην ἐμφεξὴς κανονικὴν αὐτῶν Ἀρχὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ἀμερικῆς, ἵνα προλάβωσι δικαίαν αὐτῶν ποινὴν.

— Δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸν κλῆρον, τοὺς Ἐκκλ. Ἐπιτρόπους καὶ τὸ ὀρθόδοξον ἑλληρικὸν πλήρωμα τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ χρον. 18 Ἰουλ. ἔ. ἔ. ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καλοῦσα πάντας εἰς ἀγάπην, ἐξαγγέλλει τὸ πρόγραμμα τῶν ἐπο-
 τῆς καθηκόντων ἧτοι ὡς φροντιστῆ 1) περὶ τῆς συστηματοποιήσεως καὶ πυκνώσεως τοῦ θεοῦ Κηρύγματος, περὶ ἐξουφύσεως τῆς ἱερᾶς Μουσικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐδναξίας 2) περὶ ἰδρύσεως Κοριακῶν Σχολείων ἐν πάσῃ Ἑλληνικῇ Κοινοτήτι 3) περὶ ἰδρύσεως φιλανθρωπικῶν ὁργανώσεων ἀνά τὰς πολυπληθεστέρους ἰδιῶς ἑλλην. παροικίας 4) περὶ τῆς παρὰ τῷ Ἑλληνισμῷ τῆς Ἀμερικῆς εὐρυτάτης διαδόσεως καταλλήλων βιβλίων χριστιανικῆς διαφωτίσεως καὶ μορφώσεως, ὑποδοθηθεῖσα συγχρόνως τοὺς ὁμογενεῖς εἰς τὸ νὰ παραλάβωσιν ἐκ τῆς ὄλης Ἀμερικανικῆς ζωῆς πᾶν ὅ, τι ἐν αὐτῇ ὑπάρχει μιμνήσεως ἄξιον 5) περὶ τῆς ἐναρμονίσεως τῶν ἱερῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιᾶ. Συμβολίων τῶν γάμων 6) περὶ ἰδρύσεως εἰδικοῦ Ταμείου πρὸς περιθάλψιν τῶν ἐνεκα γήρατος ἢ ἀσθενείας καλιστομένων ἀνικάνων κληρικῶν, ὡς καὶ τῶν ἄνεο ἰδίας αὐτῶν ὑπαυτέθητος ἀπολεσάντων τὴν θέσιν τῶν 7) περὶ συμπληρώσεως τῆς ἀναγκαίουσιν νομοθεσίας, 8) περὶ καλλιέργειας ἀγαθῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κλάδων πρὸς σύμπραξιν εἰς ἔργα καί-
 μαγα ἐντὸς τῶν γενικῶν σκοπῶν ὄλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν 9) περὶ ἐξασφάλισως καὶ προαγωγῆς τῆς τακτικῆς λειτουργίας τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ 10) περὶ ὁργανώσεως ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς. Ἐν τέλει τῆς Ἐγκυκλίου καλεῖ πάντας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅπως ἀφίωσι τὸ πνεῦμα τῆς διχοστασίας καὶ πᾶν τὸ ἀντικείμενον εἰς τοὺς ἱεροὺς τῆς ὀρθοδοξίας κανόνας.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ «Δελτίον τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως βοηθειῶν πρὸς τὰ παιδιά» τῆς 30 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἀναγράφει τριῶρον ἐπισκεψὴν τετρακοσίων ὀρφανῶν κορσίων προσφύγων Ἀρμενίων πρὸς τὸν Πάπαν, προκειμένου νὰ τεθῶσι ταῦτα ὑπὸ τὴν περιθάλψιν τῆς Ἁγίας Ἐδρας ἐν Τουρίνῳ. Κατὰ τὴν δοθείσαν ἀκρόασιν παρίστατο καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων ἐν Κιλικίᾳ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι κληρικοί. Τὰ ὀρφανὰ ἔφαλον ἐνώπιον τῆς

αὐτοῦ Ἀγιότητος ἀρμενικὰ δημόδη ἄματα καὶ ἀπήγγειλαν μονολόγους γαλλιστί. Ἐν τέλει Πίος δ' Θ' ἀπήρθευε γαλλιστί λόγον πρὸς τὰ ὀρφανὰ μεστὸν συμπάθειας. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἀκρόασεως τὰ ὀρφανὰ ἀρμενόπαιδα ἐδέχθησαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Πάπα.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

— Ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις Σιωνιστικὸς Σὺλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μπένε Σιών», ἧτοι «Ἴσχυς τῆς Σιών.»

— Ὁ ἀντισημιτικὸς τόπος τῆς Πολωνίας κατηγορεῖ τοὺς Ἰσραηλίτας ὡς προδόσαντες τὴν Πολωνίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταλήψεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Γερμανῶν διαρκούντος τοῦ πολέμου. Διὰ τοῦτο πολλοὶ Ἰσραηλιτικὶ συνελήφθησαν καὶ ἐφολακισθησαν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βασιλείας τῶν Μετεώρων

Διακηρύττει ὅτι,

Τὴν 4ην, 11ην καὶ 18ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Καλαμπάκῃ πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ ἐνοικίσεως τοῦ δικαιοῦματος ὑλοομίας α) 2000 ὄκαρων ξυλανθράκων, β) 200 ξυγίων καυσόξυλων καὶ γ) 10 κυβικῶν μέτρων ξυλείας οἰά σούγας ἐκ τοῦ Μοναστηριακοῦ ὄρους «Πλάης καὶ ἄνω Μικρούρσοινης» ομοσικῆς περὶ τοῦ 1903 24 ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως ἧς γινώσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλομένοι εἰς τὸ ἐν Καλαμπάκῃ συμβολαιογραφεῖον Ἀντωνίου Σταθάκη.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βασιλείας τῆ 27ῃ 8)βαίου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Μ. Σταμάτης
 Θεοφάνης Βοῦζας χαρτοφύλαξ
 Πολύκ. Κιθώνας

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Αἰμυαλῶν ἢ Ἰέννησις τῆς Θεοτόκου

Διακηρύττει ὅτι,

Συμφώνως τῷ νόμῳ καὶ τοῖς ὅροις καὶ συμφωνίαις, οἵτινες εὐρίσκονται κατατεθειμένοι ἐν τῇ Μονῇ, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοστοῦς ἐνοικίσεως τῆς χορτονομῆς τοῦ ἐν θέσει «κάμπου» ὄρειου Δημητσανῆς καί-
 μενου Βαρκου τῆς Μονῆς Αἰμυαλῶν, κατὰ τὴν 10)23 Σεπτεμβρίου 1923 ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συγγραφοῦ Ἰω. Λρ. Χρυσοβέργη καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν Δημητσανῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Καλλίνικος Δεμερῆνας Πολύκαρπος Πανόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γερασίμου

Διακηρύττει ὅτι:

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐμποίησιν τέσσαρες γενηρακίαι ἀγελάδες καὶ ἐπὶ μδοχάρια ἐκ τῆς ἐν Κατοχῇ (Αἰτωλοακαρνανίας) ἀγέλης τῶν βοῶν τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ συγγραφῆς, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τῇ Γραφίῳ τῆς Κοινοτήτος Κατοχῆς καὶ τῆς Μονῆς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κατοχῇ τὴν 18ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημερίας, ὡς καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κατοχῆς ἢ νομίμου ἀνακληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἡ Ἡγουμενὴ Μοναχὴ Ἀντωνία Παναλάτου
 Διὰ τὴν ἀγαθὰτον Σύμβουλον Ἀθανασίαν Τζαγανάτου
 Μοναχὴ Θεοκλήτῃ Χρηστοπούλου
 Ἡ Σύμβουλος, Μοναχὴ Εὐγενία Θεοφίλου

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῷ δήμῳ Δετρίνων Ἱ. Μονῆς Σκαφιδιάς

προκηρύσσει ὅτι,
ἐκτίθειν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεω, ἐνεργηθησομένην τῇ 15 Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ., ἐν Πύργῳ, ἔξωθεν καφενείου Καψάλη, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πύργου Π. Δαστοῦ τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Δετρίνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλευρὰν καὶ κεντρικῆς ὁδοῦ καὶ πόλεω; Πύργου κειμένου ἐργαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σκαφιδιάς, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σκαφιδιάς τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1923.
Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἀρχιμ. Πρωκ. Σπηλιόπουλος
Θεόδωρος Βλαχούλης
Θεόκλητος Παναγόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζάβορδας

προκηρύσσει ὅτι
Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Κοζάνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 18ην Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἢ ἐκποίησις 2 βῶδων συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 ἔ. ἔ. διακηρύξεως.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ζάβορδας τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1923
Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς;
Ἀγαθὰγγελος Βλαχόπουλος
Γεωργ. Νικάνωρ Νασούμ
Γαβριήλ Ζαχαράκης

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοκκίνης Ἐκκλησίας

προκηρύττει ὅτι
Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησις τοῦ ἐφειτειοῦ ἐλαιοκάστρου τῶν μὴ ἀγροληπτικῶν ἐλαιοστασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς κοινότητος Βακκερᾶς Πλατυφύμων κειμένων, ἐνεργηθησομένη κατὰ τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Νοβρίου 1923 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 1—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς κοινότητος Δευκάδος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Κατωπόδη καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἡγ. Φιλίθεος Ἱερ. Δέζαρης
Ἀρχιμ. Μ. Δάγλας
Κυπριανὸς Ἱερ. Φοῦρος

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς δαίου Δουκᾶ

προκηρύττει ὅτι
Ἐκτίθεται πρὸς πώλησιν διὰ δημοπρασίας ἐν Λεβαδείᾳ τὴν 4 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἔ. ἔτους ἀχρηστος μὲλινθος εἰς κατεστραμένας πλάκας ἀνω τῶν τετρακοσίων ὀκάδων.

Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κου Γεωργίου Φώρη ἢ ἀντικαταστατοῦ του ἐν τῷ καφενεῖῳ πρὸς τὴν Ραπτοπούλου καὶ δι' ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1923
Ἀγαθὰγγελος Καπάκας Ἡγούμενος
Δαυὶδ Σκαλτσόνης σύμβουλος
Χριστοφόρος Μαντιᾶς

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασίδῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἥλιου

προκηρύττει ὅτι,
Ἐκτίθεται εἰς τακτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως εἰς ἡμίονος τῆς Μονῆς ἐτῶν 10, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεων ἡμῶν.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμφίσῃ τῇ 18ῃ Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου Συμβολαιογράφου παρανοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὥρα 10-12 τῆς μεσημβρίας.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προφήτου Ἥλιου τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1923
Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἀρχιμ. Ἀγαθόνικος Καραῦζος ἡγούμενος
Ἰωάννα Τόμπας

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Σαμάδων

προκηρύττει ὅτι
Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησις τῆς 11ην Νοεμβρίου καὶ τὴν 11ην τοῦ αὐτοῦ ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὰ ἑξῆς:
1) 16 αἰγες, 12 προβατίνες, 9 κριοί, 10 τράγοι, 40 ἄμιοι καὶ 30 ἐρίφια.
2) 300 ζύγια καυσόξυλα 15 κυβικά σχιστῆ ξυλεία 25000 ὀκάδες κάρβουνα ἐκ τοῦ δάσους Μανδραβελίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Τὸ Ἡγουμενίλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Γεωργίου

προκηρύττει ὅτι
Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησις τοῦ ἐφειτειοῦ ἐλαιοκάστρου τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς κοινότητος Αλεξάνδρου καὶ μὴ ἀγροληπτικῶν ἐλαιοσταθίων τῆς Μονῆς.

Ἡ δημοπρασία γενήσεται κατὰ τὴν 11ην Νοεμβρίου 1923 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρα 10ην π. μ. μέχρι τῆς 12ης ἐν τῇ κοινότητι Αλεξάνδρου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καρυᾶς καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Γεωργίου τῇ 23 Σεβρίου 1923.
Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἀρχ.μ. Μ. Δάλλας

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀργολίδος Ἱερᾶς Μονῆς Τаланτίου

προκηρύττει ὅτι,
Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησις ἑκατὸν ἐξήκοντα (160) ὀκάδων μέλιτος ἐφειτεινῆς ἐσοδείας κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρέωσιν ἢ ἀντίγραφα κατετέθησαν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος καὶ Κοινοῦ τῆς Κοινότητος Ἀργαλαίων καὶ τῆς Μονῆς Τаланτίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Ἰωάννου Ν. Τσολακοπούλου τῇ 18 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τаланτίου τῇ 2 Νοεμβρίου 1923
Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἀγαθὸθεὸς Χατήπου Ἡγούμενος,
Ἀνθίμος Στανῆς, Παρθένιος Πασπαλιάρης Σύμβουλοι

ΕΣΣΔΟΘΗ :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΝΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΜΠΕΠΛΗΡΩΜΕΝΗ
ΤΡΙΤΗ ΣΕΙΡΑ

Πολεῖται ἐν τοῖς Γραφεῖσις τῆς «Ἐκκλησίας».

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ»

Εἶναι τὸ ἀριστον τῶν παρ' ἡμῖν θεολογικῶν περιοδικῶν. Ἐκδίδεται εἰς τριμηνιαία τεύχη προνοίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Γρηγορίου Παπαμιχαήλ. Συντάσσεται ὑπὸ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, διακεκριμένων θεολόγων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων. Δημοσιεύει πραγματείας ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς Θεολογίας, τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἱστορίας. Παρακολουθεῖ τὴν καθόλου ἑλληνικὴν καὶ ἑξῆς θεολογικὴν φιλολογίαν καὶ κίνησιν. Ἐτησίᾳ συνδρομῇ ἔσση. δρχ. 50 ἔσση. φρ. 50 ἄμερ. Δολλ. 3.

Διὰ πᾶσαν αἰτησὴν ἀπευθυντέον :

Διεύθυνσιν Περιοδικοῦ «Θεολογία»
Γραφεῖα Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἀθήνας.

Τόποις «Φαίνοξ», Σαδίου 38, Ἀθήναι